

Macii destinului sângerând

Carmen

Mi-ai îndreptat pașii în viață pe un drum,
Credeam a fi frumos și poate cel mai bun...
La capătul lui, deodată ai deschis,
O pajiște cu maci, frumoasă ca în vis.

Cu ochii am cuprins-o și ce m-am bucurat...
Acolo mi-era bine, totul era curat,
Dar m-ai legat la ochi și-ncet tu mi-ai șoptit:
“ Pornește către maci, așa cum ți-ai dorit! “

Încet am întins mâna ca să simt moi petale,
Să simt catifelarea ce-mi va ieși în cale...
Înaintam desculță prin lanul sângerând
Speram să simt plăcere, speranțe-aveam în gând...

Dar am simțit durere și tălpile-nțepate
Iar mâinile întinse cu sânge-erau udate
Căci macii cei văzusem simțeam că erau spini,
Te auzeam aproape cum suferi și suspini.

Dar vorbele dintâi ce le-ai șoptit, Destin,
M-au întărit să merg și era greu... și chin...
Am străbătut dar lanul cu macii sângerânzi
Și am hrănit cu sânge spinii cei mai flămânzi.

Durere nu mai simt și nici lacrimi fierbinți...
Am înțeles Destin, că suferind cuminți,
Ne dai puterea care ne va-ndrepta în viață
Și-apoi lumina sacră, ne-o pui în dar pe față!